

Навряд чи можна було у серії книг
«Емі і Таємний Клуб Супердівчат»
не згадати про пандемію,
через яку нам довелося пройти.
Присвячую цю частину кожній і кожному,
щоб ми завжди вміли визначати те,
що по-справжньому важливе.

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Привіт! Це я, Емі!

Сподіваюся, що ви добре почуваетесь й нудьга вам не дошкуляє! У нас у Таємному Клубі Супердівчат і Одного Суперхлопця діяльність як завжди аж кипить. Так насправді якийсь час ми нікуди не виїжджаємо з міста, що нас трохи пригнічує, проте намагаємось дивитися на життя крізь рожеві окуляри! Адже у нас залишаються неймовірні спогади, які підтримують і не дають занепадати духом! Шалена мандрівка за океан до Каліфорнії та Нью-Йорка* уже увійшла до історії, зате тепер ми разом переглядаємо світлини з екскурсій у ті

* Ідеться про мандрівку Таємного Клубу до Нью-Йорка та Каліфорнії, описану в серії «Навколо світу».

дивовижні місця. Згадуємо наші пригоди і всіх, кого ми зустріли під час цих мандрів. Обговорюємо також подробиці наших таємних операцій. Сподіваємось на те, що незабаром увесь наш гурт знову вибереться кудись, де нас чекатимуть нові незвичайні враження!

Ви, мабуть, чули про пандемію, про те, скільки через неї було проблем, та про карантин. На нас також поширювались суворі правила, які було впроваджено, щоб загальмувати розвиток вірусу та запобігти наслідкам хвороби. Нам доводилося зберігати дистанцію, носити маски й часто мити руки. Все це для того, щоб не заразитися коронавірусом. Більшу частину часу ми проводили вдома, і наше життя перемістилося у соцмережі. Ми влаштовували зустрічі онлайн, а до дверей наших помешкань щодня дзвонили кур'єри, бо ми намагалися купувати

все в інтернеті — навіть книжки чи інші необхідні речі. Коли почалися свята, ми мусили змінити плани й відкласти походи в гості до найрідніших. Навіть бабуся Стася з Жаб'ячого Рогу підключила швидкий інтернет, тож завдяки цьому ми змогли з нею побачитись. Це була віртуальна зустріч — ми бачили одні одних на екрані комп'ютера, але все одно були супервдоволені, бо ж нам вдалося влаштувати святкову онлайн-конференцію. Виявилося, що бабуся чудово орієнтується в неті! А коли вона показала нам все, що спекла на свята, нашими підборіддями потекла слінка, тепер уже справжнісінька!

Отож ви самі бачите, що життя Таємного Клубу Супердівчат і Одного Суперхлопця стало віртуальним. Ми довго не ходили до школи та на різні гуртки — все проводилося на дистанції, спілкування цілком перемістилось у месенджери. Уроки музики Фаустини чи заняття танців, на які я записалась разом з Анєлою, — все це відбувалося на екрані. Раніше я навіть уявити не могла, що можна вчитися танцювати чи грати на інструменті через інтернет! Однак тепер це цілком реально!

Моя мама каже, що потреби породжують винаходи. Так воно і є! Завдяки обмеженням, які було запроваджено через пандемію, люди додумувались до такого, що їм раніше точно не спало б на думку. У Таємному Клубі Супердівчат відбувалось те саме.

От скажіть: хтось із вас міг би собі раніше уявити, що ми почнемо проводити наші таємні зустрічі онлайн? Як тільки почався карантин, ми відразу стали дуже активними у соцмережах, отож Таємний Клуб Супердівчат не припинив діяльності! Ми влаштовували таємні збори на електронній базі, яка перемістилася в інтернетний простір з-під столу у моїй кімнаті у помешканні номер вісім на третьому поверсі у будинку на вулиці Батарейковій, 1.

Проте це ще не все. Майже на кожній нашій зустрічі було чим поласувати. А все тому, що перед пандемією ми організували важливий кулінарний проєкт і створили команду кухарів «Ягідки хоч куди»!* Все, чого ми навчилися готуючи цю операцію, знадобилось нам під час дистанційного навчання. Адже шкільна їдальня не

* Якщо тебе цікавить кулінарна пригода Таємного Клубу Супердівчат, прочитай дванадцятку книги серії під назвою «Ягідки хоч куди».

працювала, а батьки були зайняті дистанційною роботою, тож ми самі готували собі їжу і часто влаштовували дистанційні кулінарні заняття. Паралельно ми заглядали у блог пані Лаури «Лаура Кучіна» або «ЛаураГотуєДляВас». Флорина мама публікувала рецепти простих і поживних страв, які ми навчилися готувати. Ми лише зрідка зверталися до дорослих по допомогу. Тепер усі карти опинилися в руках учасників Таємного Клубу Супердівчат. Правда, круто?!

Хоча під час пандемії нам жилося дуже навіть непогано, все одно ми не могли дочекатися, коли життя повернеться до норми і з онлайн ми нарешті переберемося назад в офлайн. Коли настав цей день, і було оголошено, що хворих стає все менше й заборони вже не такі суворі, життя поволеньки почало ставати таким, як раніше. Ми припинили носити маски, спершу на свіжому повітрі. Крім того, можна було сходити в кіно, басейн чи до супермаркету! Круто!

БАЛКОННА ПОШТА

Нарешті життя нашого гурту перемістилося в офлайн! Щоправда, нам дозволили зустрічатись лише просто неба, але нас навіть таке цілком влаштовувало. Флорині батьки, які мешкали у приватному будинку з великим чудовим садочком, запросили нас до себе. Було доволі тепло, тож можна було проводити час надворі, отож чогось кращого годі було й придумати. Ми вирішили, що нову таємну базу влаштуємо на подвір'ї Флориних батьків і діяти будемо звідти. Під час наступного засідання клубу ми збирались визначити, де саме створимо нову таємну базу. А ще це буде наступне і перше засідання за багато тижнів, коли ми зустрінемося

у реальному житті. Ми відчували неабияке хвилювання: як-не-як, побачимо одні одних наживо. Ми знали, що дистанцію слід зберігати й надалі, але вже не так суворо, як раніше. Найголовніше було те, що учасники Таємного Клубу Супердівчат знову зберуться разом, тож усі інші незручності були не такі вже й важливі. Нас переповнювали енергія та численні ідеї. Ми готувалися до того, що незабаром проведемо найкращу таємну операцію.

Ми вирішили, що субота найбільше пасує для зустрічі. Батьки у суботу не працювали, пані Лаура також подумала, що вона може відірватися від роботи над блогом і влаштувати собі вихідний, а професор Каганек переніс заняття зі студентами на вечірні години. Схоже було на те, що на зустріч зможуть прибути всі!

Проте з самого ранку мені було якось не по собі. Під час ізоляції я багато спілкувалася з моїм сусідом з другого поверху Луцеком. Насправді ми не зустрічалися, тільки бачили одне одного, але все одно дуже зблизились. Наші помешкання розташовані одне над одним, тож можна було ромовляти з балконів. Нам спало на думку створити балконну пошту, подібну до тієї, якою ми користувалися, коли були молодші. Ми трішки її вдосконалили, назвавши балконною поштою Емі й Луцека 2.0. Для пошти нам знадобилась мотузка для білизни,